

GYULAFEHÉRVÁRI HIRLAP

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt negyedévre 1 frt. Egyenlő részletekre 10 kr

Megjelenik minden héten egyszer: Csütörtökön.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

ISSEKUTZ JÁNOS.

Kiadó: Papp György, Gyulafehérvár

Szerkesztőség és kiadó hivatal: Püsp. Lyc. nyomda

Gyulafehérvár.

Hirdetések díjszabály szerint.

A költő ünnepe.

Irt: Kende Géza.

Egy szó zúgott a hazán keresztül: „Rendületlenül!“

Egy egész nemzet, egy darab világ, a milliók tömege borult le az emléked előtt, te Szent, te Nagy Költő! . . . És ők, a kicsinyek, lerázva magukról a hétköznapi porát, és telemelkedve titáni lelked sasszárnyain a Te magasztos világodba, dalolták lelkesedve kipirult orcáival, könyvtől csillogó szemekkel: . . . „Hazádnak rendületlenül!“ . .

Te „Félisten“, a ki felráztad azt az alvó nemzetet a kétségbeejtő tespedésből, a ki beleloptad önlelked tüzeit az ő szívébe és versenyt daloltál a zengő zivatarral, villámlás, menydörgés közepette hirdetted az ősök dicsőségét, és mint az a bibliai tűzszlop belevilágítottál a sötét, csillagtalan éjszakába, te, a ki ott ragyogsz utolérhetetlen magasságban és glória övezi fenkölt homlokod, nézz le reánk a halhatatlanság trónusáról, hisz a Te költészetedet, a te eszmédet, Téged ünnepelek!

Te is, mint az a másik, a ki a szenvedések tövis koronájával járta végig a Kálváriát, és ott vérzett el a kereszten, te is Megváltó vagy. Ő az emberiséget, te a nemzetet váltottad meg a hitelenségtől, nem karddal, de a Szó, az Eszme, a Lélek hatalmával.

Egy volt a tanítástok: „Hit, Remény és Szeretet“.

Hitted, hogy „a régi dicsőség nem keshetik soká“, hogy felvirrad még a mi csillagunk és

meg fogja bámulni az egész világ az ő ragyogását!

Reméltem, hogy „ . . . lesz még egyszer ünnep a világon“, a mikor a Szabadság éltető fuvallata leoldja az oroszlan rablánczait, elnémitja a szenvedés jaj-át, behegeszti a sajgó, vérző sebeket, és hatalmassá teszi a gyöngét.

Szeretted ezt a hazát, mint a Nagy Krisztus az Ő Istenét. Szeretted akkor, a mikor nem volt szabad szeretni, a mikor a honszerelem lángja csak a sötét börtönök mélyén világított és akkor, a midőn legszentebb jogainkat lábbal tiporták, a mikor már a költők is elvesztették a hitüket, te az apostolok hatalmával lángbetűkkel irtad az égboltozatra:

„ . . . A nagy világon e kívül nincsen számokra hely,
Aldjon vagy verjen sors keze, itt élnek-halnak kell.“ . . .

. . . . És elnémultál Te is! . . . Elnémult az az ajak, a melynek menydörgő szózatától megremegett a föld, melynek harsogása elnémitotta a csatamének nyertését, a pajzsok roppanását, az ágyuk bömbölését, melynek lángoló szavára egy nemzet ébredt fel. Néma lett az, a kinek búvárbájos dalolását még a csalogány is megirigyelte, a kinek fájdalmas, kesergő zenéje könnyet fakasztott a virágok szirmából. . . .

De te mégis legyőzted a halált, mert hisz örök a te dicsőséged, örök a Te szellemed ragyogása, mert te itt élsz bennünk, a szívünkben.

Eljött az az ünnep a mit megálmodtál! . . .

Imádkoztunk! Oltárt emeltünk dicsóhamvaidd fölé és oda zarándokolt az egész ország,

hogy babérrel borítsa azt a helyet, a hol te száz évvel ezelőtt nekünk adattál! . . .

Mindenki leróta a hála adóját! . . .

Egy szó zúgott a hazán keresztül: Rendületlenül!“ . .

* * *

A krónikás, a ki a jövőendő nemzedék számára megírja annak a napnak történetét, a melyen Vörösmarty Mihály születésének száz esztendő évfordulóját ünnepelték, bizonyára meg fogja jegyezni, hogy soha poétát oly általánosan, oly impozánsan nem ünnepeltek, mint őt. Minden város, minden testület kivette az ünneplésből a részét. A mi városunk is ünnepelt, Gyulafehérvár hazafias polgársága is hozzájárult a nagy nap fényéhez. Az ünnepély lefolyásáról alábbi tudósításunk számol be:

Vasárnap, a mikor az emberek megpihentetik a munkában elfáradt tagjaikat, a mikor elnémul egy pillanatra a kenyér küzdelem profán lármája, ezen a szent napon ünnepeltük a „nemzet költőjét“. A tulajdonképeni ünnepélyt szent mise előzte meg, a melyen részt vett csaknem az egész város, hogy ott az Isten házában megtisztítsa a lelkét a köznapiságtól, és méltó legyen az ünnepelt szelleméhez. A matiné, a melyet a főgymnasium tanári kara az ifjuság közreműködésével rendezett, délelőtt 11 órakor vette kezdetét.

A tornaterem falait nemzetiszíni lobogók, fenyőgirlandok díszítették, míg a pódium fölött virágok, zászlók és örökzöld közepette ott volt a Költő egykorú arcképe; a gymnasium homlokzatáról hatalmas trikolor hirdette, hogy itt ma nagy ünnep lesz.

Már jóval tízenegy óra előtt oly nagy számmal érkezett az elegánsnál-elegánsabb, ünneplőbe öltözött publicum, hogy a tornaacsarnok falai szűknek bizonyultak az érdeklődők befogadására, és még a karzat is zsúfolásig megtelt közönséggel. Ott volt violaszín ünnepi ornatibus Gróf Majláth Gusztáv jóságos püspök-

TÁRCZA

Még van . . .

Még van egy-két levél a fán,
De az is már hulldogál,
Ha által zúg az őszi szél
Zörgetéssel földre száll;
Hogy nem marad semmi éke
S lombtalanul jut a télbe.

Még van egy-két szép őszi nap
Meleg sugár ragyogás,
Mig felváltja az őszi köd,
A zord hideg, borulás;
Mi a télnek előjele,
Hogy az ember fázik bele.

Még van egy-két dalos madár,
Mi a tájon átlebeg
S pusztán lesz az erdő, mező,
Mint elhagyott nagy beteg,
A ki csak a halálra vár:
A megáldott néma sírnál.

Még van egy-két virágnylás
Rózsabimbó, viola,
De az is már sárgul, hervad,
Megcsipte a dér hava;
A mit a tél küld előre,
Hogy legyen már szemfedője!

Még van egy-két röpke érzés,
Mi szívemet átjárja,
Mint az ősznek: napfény, levél,
Dalos madár, virága,
De mi soha el nem hagyhat;
Bárha látok telet, havat!

H. Szántó István.

Az asszony természetrajza.

Irt: Kende Géza.

2. A szép Weinerné

Quelquefois elle devient folle elle meurs!
(Alexandre Dumas fils.)

Egy csöppet sem voltam meglepve, a mikor a postás egy levelet hozott az én Parlaghi barátomtól, a melyben értesített, hogy másnap megérkezik. Ösmertem jól ennek a „nagy gyermek“-nek a jellemét, festő volt, telve bohémiával és a szíve magába egyesítette az igaz művészlélek összes tulajdonságait. Már többször belepottyant így egész váratlanul az én magányomba, csak azért, hogy egy régi jó barátjával kezet szorítson, vagy hogy megbámulja a pusztát télen, a mikor mindent beborít a hó, a mikor oly gyönyörű a természet az ő szomorúságában és meztelenségében és az égbolt egyhangú végtelen szürkésége melankoliával tölti el az embert.

A következő napon kimentem a pályaudvarra. Mikor a hatalmas gépszörnyeteg prüszkölve állott meg a kis falu előtt és Parlaghi kiszállott az egyik kocsiából, a csodálkozástól csaknem fikiáltottam: hat hónapja, hogy utoljára együtt barangoltuk be a főváros utcáit, s íme most egy egész más embert láttam viszont. Selymes szőke szakállá gondozatlanul kuszálódott sápadt arca köré, kék szemei mintha a távolban kerestek volna valamit, vagy talán . . . valakit. Homlokának redői arczát oly szokatlanul erőlyessé és szomorúvá tették és a fürtjei között ott csillogott egy-egy ezüstös ősz hajszál.

Ez az ember nagyon szenvedhetett!

— Kocsival vártál, a mint látom. Tétesd fel a podgyászomat, mi majd csak így lassan haza gyalogolunk.

En nem tettem ellenvetést és amint így egymás mellett haladtunk a mezőkön keresztül, Parlaghi beszélni kezdett. Kérdezősködött az egészségem felől, mesélt a fővárosról, a barátaimról, mindenről. . .

— És te? kérdém tőle.

Az arca elborult, mintha valami árny suhant volna el fölötte.

— En? Oh ne tagadd, hogy az első pillanattól fogva észrevetted azt az óriási változást, a melyen keresztül mentem. Né mond, hogy nem. Még egy félóra időnk van hazáig, jobb ha most mondom el, mint később azt a tragoédiát, a mely megbolygatta a szívemet és a mely még most sincs befejezve. Hallgasd meg:

Valószínűleg már te is sokat halottál beszélni a főváros szalonjaiban a szép Weinernéről, a kiről mindenki azt hitte, hogy kedvesem. Talán még te is? Pedig hazugság, hazugság! . . .

A mikor megösmertedtünk, már vagy hat esztendeje volt asszony és anya. Már első találkozásunkkor meglepett az a fájdalmas vonás, a mi ott sötétlett fiatal, kissé kipirult arczán. Szép volt, nagy, fekete szemekkel, sötét barna hosszú hajával, a melyek az arczát kissé vaddá, szenvedélyessé tették. Rövid szaggatott volt a beszéde, az egyes betűket elharapta, a keze idegesen mozgolódott, a szemében olykor-olykor megvillant valami kísérteties fény és a pillái megremegettek.

Sokszor találtuk egymást, a társaságokban, szalonokban; mindig vidám volt, nyájas és kedves, természetes kacérság ömlött el egész lényén s ez oly vonzóvá, oly csábítóvá tette. És mégis, egy mély szomorúság, valami nagy fájdalom lapangott e mosolygó álarcz alatt, mint azoknál a szenvedőknél, a kiknek sovány, beesett orcáin rózsák virulnak . . . a halál rózsái.

Később bemutattak a férjének.

A kövér, poczakos Weiner ur, mert így hívták a férjét, igazi típusa volt a szerencsés, hirtelen meggazdagodott kereskedőknek, a kik vastag aranylánczot, gyémántgyűrűket hordanak, egész nap fizleteket kötnék és imádják a pénzt. Nem sokat gondolt a feleségére, mert bizott benne; ama szerencsétlenekhez tartozott, a kik

künk, *Imets*, *Uffalusi* kanonokok, valamint az egész papság és a szeminárium, a főgymnázium tanári kara *Avéd* igazgatóval az élén és az egész diákság. A notabilitások közül ott láttuk Dr. *Mohay* Sándort városunk szeretett képviselőjét feleségével, *Novák* Ferencz polgármestert, *Nemes* S. törvysz. elnököt, *Roska* főkapitányt, a bírói kart, az orvosokat, ügyvédek, egyszóval mindenkit. A tisztikar is nagyon szép számmal volt képviselve, jelen volt a többek közt *Leitschaft* és *Gönczy* őrnagy, *Rónay* kapitány, *Major*, *Peinhart*, *Fritsch*, *Görg* főhadnagyok, *Jombart*, *Vaullaud*, *Péter*, *Liebich*, *Basso* hadnagyok, stb.

Pontban 11 órakor a Hymnus magasztos hangjai mellett megkezdődött az ünnepély. Majd *Rejöd* Aladár és *Naláczy* István szavalták *Vörösmarty* egy-egy remekét, az előbbi „A szegény asszony könyvé-ét, utóbbi pedig a költői beszély mintaképet, az igaz szerelem énekét a „Szép-Ilonka-ét. Ezután a főgymnázium zenekara egy septet-et játszott, még pedig igen szépen, a közönség élénk tetszése mellett.

S a legnagyobb csendben, a legfeszültebb figyelem közepette *Rass* Károly főgymnáziumi tanár lépett a pódiumra, és megtartotta ünnepi beszédét, méltatta a nagy költőt. A míg az ajka mozgott, az arca kipirult a lelkesedéstől, átérezte a pillanat lélekemelő magasztosságát, és megremegett a hangja a mély érzéstől, a meghatottságtól. Csak vázolni fogjuk ezt az igazán irodalmi nivón álló emlékbeszédet. Röviden ezeket mondotta! — „Mélyen tisztelt ünneplő közönség! Kedves tanuló ifjúság! Száz évvel ezelőtti született *Vörösmarty* Mihály, a nemzet költője. Összegyűltünk, hogy megünnepeljünk azt a nagy költőt, a ki legnagyobb volt, mert egy egész nemzethez dalolt, mert felosztotta a lelke kincsét a milliók között. A költő, a ki így tudott dalolni, nem hal meg soha, dicső poraihoz odazarándokol a késő utókor, az ő emléke örökké él. Boruljunk tehát le az emléke előtt.“

Majd jellemzi *Vörösmarty* költészetét. Indokolja miért volt oly nagy, miért volt oly utólráhatatlan. Beszél az ő magasztos idealizmusáról, és azt mondja, hogy minden igaz poetának ilyennek kell lenni. Összehasonlítja az ő műveit a modern irodalom realizmusával, a mely realizmus könyörtelenségével megüli az illúziókat, megutáltatja az emberrel az életet. Hazudni kell a költőnek, mikor eszményíteni akar, le kell tagadnia az emberből az állatot, mikor ideált teremt. Beszél koráról, költészetének halhatatlan alakjairól, egyes műveiről, s így fejezi be endületes emlékbeszédét: „A kerepes uti temetőben ott áll diszes sírlelke, melyet a nemzeti kegyelet állított porai fölé. Márványán ott ragyog a büszke s előttünk mindig nagy és szent név. Én csak egy szót irtam volna oda. Egy szót, mely már ezer éve ott zeng a nemzet kebelében, a melyet mindenki ismert s mégis olyan ismeretlen, olyan kimondhatatlan volt, mint a Jehova

leélik ezt a földi életet, annélkül, hogy sejtjenék mi a szép, annélkül, hogy élveznék az ideál gyönyörét, a kik annyira el vannak foglalva, hogy nincs idejük még szeretni sem.

Most már megértettem a szép *Laura* fájdalmát, most már sejtettem, hogy mi villan meg a szemében, miért remegnek a pillái. És én, a ki mindekit szánok, a kinek nem adatott meg ez életben megismerni a szerelem gyönyörét, őszinte, mély vonzalmat éreztem ez iránt a szerencsétlen szép asszony iránt. Közeledtem hozzá, és ő megértett engem. Fel akartam melegeníteni az én érzelmeim forróságával az ő elfagyott szívét. És a mikor együtt ültünk a világos kék selyemmel kárpitozott hálószobában, remegve vallotta be, hogy még sohasem volt boldog, hogy már rég megszokott volna az élet terhei elől, ha gyermeke nem lenne. És én hallgattam az ő bűvös hangján a boldogtalanság meséjét, leborultam elé és sirtunk, sirtunk mindketten.

És *Laura* észrevette, hogy szeretem, de nem utasított vissza. Miért? Hisz alig hogy megöleltem karesú, remegő derekát, alig hogy odaleheltem egy csókot bárszoros kezére, tiszta homlokára.

Tetszett neki, hogy valaki szereti. Boldog volt, mert látta az én boldogságomat, és mert oly álomszerű volt neki mindez. És egy napon aztán minden megváltozott...

Megint ott ültünk ketten a szobában... már alkonyodott és oly különös illat telítette meg a levegőt... A keze ott nyugodott az enyémben, a mely forró volt a szerelem tüzétől... mélyen a szemébe néztem, ezekben a szomorú, ártatlan szemekben... a vér fejembe tolt, erőt vett rajtam az öröklet hatalma, az érzelmeim legyőzték bennem az embert, és egy égő vad csókot nyomtam tiszta ajakára... És ez a csók, a melyet nem fogok eltejezni soha, visszaadta őt a tisztességnek, megmentette attól a bűnös örvényből, a melybe belebuktunk volna mindketten... Felriadt az álmodozásból, fölésmélt... és kiutasított a szobájából engem, a kit szeretett, mert tisztességes akart maradni.

És ezt bevallotta nekem egy levélben, a mely levélnek minden szava egy égbekiáltó jaj, egy kétségbeesett tiltakozás az ő boldogtalansága ellen.

neve. Egy szót, a melyben ezer éves múltunk, hitünk, jövőnk van összefoglalva. Egy szót, a melynek ő találta meg hangjait s ő írta be most már mindörökre elfeledhetlenül és kitörölhetlenül a nemzet kebelébe... Rendületlenül!...

Hosszantartó éljen, és hatalmas tapsvihár zúgott a termen keresztül, majd az ifjúsági zenekar rázendített a „Szózatra“ és mintegy varázslásra az egész közönség, és énekelt mindenki, könyöztek az emberek a lelkesedéstől, a mint végignéztam az ünneplő sokaságon, a mely áldoz egy halhatatlannak, én is csak ezt az egy szót láttam a szívekbe írva: „Rendületlenül!...

A Szózat lelkesítő dalának elhangzása után elnémult minden zaj, a midőn gróf *Mafláth* Gusztáv erdélyi püspök odalépett az emelvényre. És beszélni kezdett az ő mély, lelkesen izzó, magával ragadó hangján, és a mint ott állt violaszín selyem reverendájában a nagy közönség előtt, körülvéve az ifjúságtól, úgy tűnt nekem elő, mintha testet öltött volna a nagy költő idealizmusa, mintha a Megváltó glóriájából egy fénylő sugár ott esillogott volna a szemében.

— Nagy volt *Vörösmarty* — mondá a többek közt — mert kerektény volt, mert az ő egész költészetéből kiárad a kereszténység szeretetét hirdető eszméje. Mert ő is tudott lemondani, de nem esággadt el soha. Nem kell hazudni a költőnek, mikor itt a földön keresi az eszményt, megtalálhatja a kereszt előtt, a Jézus Krisztus eszményi fenséges alakja előtt. Iparkodjatok ti is, kedves fiatal, ezt az eszményt megközelíteni, legyetek olyanok, mint a költő volt, nagy és erős lesz ez a nemzet, ha a fiai igaz keresztények lesznek. Éljen a haza!

És egy harsogó, mindent betöltő, lelkesült „Eljen“ viszhangozott a nagy Püspök fenkölt szavai után.

Majd elszavaltak „Marót bán“ V. felvonásából egy pár jelenetet, és *Kosztka* Oktávián s *Máté* Mihály igazán rászolgáltak azokra a tapsokra, a miket gyönyörű szavaltukért kaptak, valamint *Losonczy* György is, a ki a „Vén cigányt“ szavalt. Elénekeltek még *Resch* György hangulatos műdalát, és a Hunyadi indulót. És ezzel előzött az ünneplők tömege, lelkekben hordva egy felejthetetlen nap emlékét, megtelve egy nagy költő idealizmusával.

A színház ünnepe.

Szabadhegyi Aladár derék és hazafias szintársulata, szintén nem akart elmaradni az ünneplők sorából, és impozáns disztribúciót rendezett a költő emlékére, a létesítendő szobor javára. Bérletszűnhetben tartotta, még pedig igen helyesen, az előadást, a mi azonban sajnos meglátszott a közönségen, mert a bérlok nagy része nem váltotta ki a jegyét, s így nem volt annyi közönség, a mint azt a szent ügy, és a szintársulat hazafias buzgalma megérdemelte volna.

De a kik ott voltak, azokat az igaz lelkesedés, az igaz hazaszeretet vezérelte és nem bánták meg megjelenésüket. A színpadot nemzeti trikolorok díszítették, és megjelent az egész személyzet, a férfiak díszma-

— „Szeretem magát, szeretem, mert ön volt az első, a ki megértette a lelkeim fájdalmát. Szeretem, de nem lehetek az öné, nem borulhatok a keblére, hogy kárpótoljam magam a múltért, hogy élvezzem a jelent, nem tehetem, mert asszony, tisztességes asszony vagyok... Tartozom ezzel a gyermekemnek, de legkevált önmagamnak... Sohasem hittem volna, mily nehéz, mily önmegtágadásba kerül, ha a nő a kötelességéről nem akar megfeledezni... És én mégis így teszek, bár érzem, hogy szenvedni fogok, hogy az ön iránt érzett szerelmem égetni fogja szívemet, és én jajgatni fogok a szenvedéstől, de szomjas ajkamra nem ad csókot senki. Isten Önrel. Felejtsem könnyebben mint én, a ki nem tudok felejteni!“

Képzheted, hogy mit éreztem e levél olvasásakor. Hogy bánulom ezt a mar yr-asszonyt, a ki visszautasította azt, a kit szeret, cserébe azért, a kit gyűlöl. Mily végtelen lehet az ő szenvedése, mily borzasztó lehet e lemondás fájdalma.

Három nap előtt találkoztam a férjével. Kissé elkedvetlenedve, mintha valami rossz üzletről referálna, mesélte, hogy a felesége megtébolyodott és... haldoklik.

— Ne nősüljön meg fiatal barátom, nem érdemes. — Így beszélt a kövér poczakos Weiner ur, és phlegmatikusan sietett a büzzére, hogy megnézzé, vajjon a tavaszi buza ára emelkedett-e?

Én pedig ott álltam a nyitngő emberek között, megdermedtem a fájdalomtól!...

... Megtébolyodott és meg fog halni!...

És nekem még látnom sem szabad többé.

Ez volt a szép *Weinerné* históriája. Vonjuk le a consequentiákat. Egy leány, a kinek a szíve tele volt ábránddal, odakötötte az ő szerelemre vágyó életét egy gazdag üzletemberhez... mert a szülők akarták. A férje mellett minden megvolt, csak a szíve nem nyert táplálékot. És jött valaki, a ki tudott szeretni... Az asszony szeretett, de lemondott, mert tisztességes akart maradni. Inkább a szenvedést, mint a bűnös boldogságot választotta.

Az ő szerelme nem volt bűn, hanem... erény.

gyarban, a nők korhű magyar jelmezekben. Elénekeltek a „Szózatot“, de nem egyedül, velük énekelt az egész közönség, és tapsolt nekik hosszan az a diák sereg, a mely még tud lelkesedni a szépet és nemesért. Majd *György* Matild szavalt a el igen hatásosan *Molnár* László „Vörösmarty emlékezete“ című költeményt. De a legmélyebb és legigazabb hatást *Berzsenyi* Margit gyönyörű, művészi szavaltata keltett, a ki *Felszeghy* Dezső ódáját adta elő. A némaképlet is nagyon hatásos volt. Mindenkinek ott kellett volna lenni, senkinek sem lett volna szabad hiányoznia akkor, a mikor a nemzet költőjét ünnepelelték.

A tulajdonképeni ünnepély után *Jókai* Mór „Dózsa György“ című történelmi színművét adták, a melyről lapunk más részén számolunk be.

Színházi hét.

Már csaknem három hete játszik a *Szabadhegyi* szintársulata és a közönség még mindig szívesen jár szórakozni a színházba, a mely az újdonság és szokatlanság erejével hat, új anyagot szolgáltat a társalgásnak. Meg is érdemi ez a derék, idealista igazgató a legnagyobb pártfogást, mert a legjobbat nyújtja a közönségnek. Ezen a héten is csaknem eupa újdonság került színre, minden este más darab. Most már, hogy ennyi előadást végignéztünk, határozatabban mondhatunk véleményt az egyes trókról, a midőn azt állítjuk, hogy a női tagok közül *Képes* *Laura*, *Berzsenyi* *Margit*, a férfiak közül pedig *Szabadhegyi*, *Rajcsányi* és *Liptai* igazán elsőrendű színésztalentumok, a kik mindig jól játszanak, bármint szerepet is kapnak. Külön dicséretet érdemel még *Fenyvesi* karnagy, a ki nehéz feladatát az operettek, zeneszámok betanítását kitünően végzi, és művészi zongorajátékával igaz művelzetet nyújt a közönségnek. Az egyes előadásokról ekkép referálunk:

Gyerek asszony.

Csütörtökön este ifj. *Bokor* Józsefnek, emereudkívül termékeny írónak, a kinek az a jellemző tulajdonsága, hogy nemcsak a szöveget írja, hanem zenét is komponál a darabhoz, kitünő énekes vigjátékát, a „Gyerek asszony“t adták. Már a cím is elárulja, hogy egy olyan fiatal menyecske a főhőse, a ki bár tulajdonképen híven szereti férjét, pajkos jó kedvével, kikapós természetével sok galibát csinál. A térje *Hamvas* derék tisztességes ember, csak egy végzetes hibája van, a féltékenysége.

Ebből épül fel a darab históriája, telve karakterisztikus magyar alakokkal, mint az öreg p ébáur, a baka őrmester, *Selyem* *Ferkó*, a ki a „gyerek asszony“-nak leánykori kedvese volt.

A vége aztán természetesen egy általános kibékülés, a hol mindeki boldog lesz a saját párjával.

A dalos jó kedvű, kikapós menyecskét *Képes* *Laura* játszotta, még pedig igen szépen. *Rajcsányi* a jól festett az uniformis, és egész élethű „vergónias“ baka őrmester volt.

Képes Laura jutalomjátéka.

Eljött az este, a mikor meg kellett halálni a publicumnak azt a sok kellemes szórakozást, a mit *Képes* *Laura*, a kit a zsűfolt nézőtér lelkesült tapsaiból itélve méltán nevezhetünk a „közönség kedvencé“-nek, már annyi esetén át nyújtott. Ünnepelelték, sokszor bivaták a függöny elé, mert megérdemelte, mert még mindig sikere volt valahányszor játszott.

Diadalát úgy látszik még a villamos lámpák is megirigyelték, szegényükben sokszor elhomályosodván, mintha a saját fényükkel nem akartak volna hozzájárulni az ünneplést pr madonna fényes sikeréhez, a mihez azonban a prinradonnán kívül még a közönségnek is van egy szava, sőt ha méltányosak vagyunk a szinigazgatónak is, a ki valószínűleg nem azért fizeti az egynehány forintokat, hogy... sötétség legyen. Mégis csak szebb idő volt akkor, a mikor az Ur mondá: „Legyen világosság“ és lőn világosság. Persze akkor még nem volt villamos lámpa.

A groteszk operette meséje röviden ebből áll: A király, kit az udvari etikettek, a mindig egyforma udvari levegő nem tudnak kielégíteni, uoatkozik, szeretne valami változatosságot. A nép közé óhajtaná menni, persze incoguitóban, hogy jól kimutassa magát a nép furcaságain.

Mint pástorlegény egyik miniszterével elbagyja titokban a királyi palotát és sok kacagató viszontagság után elér egy faluba és elvegyül a paraszt nép közé. Ott megismerkedik egy csinos paraszt leánnyal, a ki iránt mély szerelemre lobban s örök hitiséget esküszik neki. Erdekes a darabnak az a humoros része, a mikor őt (a királyt, kit nem ismertek fel) s hadügyminiszterét besorozzák katonának. Később megszökik onnan a paraszt leánnyal együtt, elviszi őt a királyi palotájába, feleségül veszi és királynét csinál belőle.

Képes *Laura* talán soha oly jó kedvvel nem játszott, soha oly szépen nem énekelt, mind ezen az estén. A többiek is mind jól játszottak.

„A mit az erdő mesél.“

Vasárnap új népszínművet láttunk. A derék társulat megszerezte *Géczy*nek eme 3 felvonásos darabját is, mely méltán sorakozhatik a többi nagy hatású darabjai közé. — Meséje röviden ez:

Bacsó János leányát *Katát*, megszereti *Sütő* *Ferenc* erdőfelügyelő, ki viszontszerelmre is talál. *Doka* *Jancsi* tanító is ugyanezt a lányt szereti, de ez mitsem alterálna azon, hogy ők boldogok ne legyenek. Nagy

akadályozta azonban ennek az öreg Bacsó, ki ballani sem akar arról, hogy ő leányát ahhoz adja férjhez, ki miat ő a feleségét megölte s kinek apját ő (Bacsó) meggyilkolta. A darab tragikuma az öreg Bacsó halála s itt kezdődik ama nehéz probléma megoldása, mely után Sütő F. Katát, az ő szerelme tárgyát elvehette.

A 3-ik felvonásban kiderül a tényleges gyilkos bűnössége s Sütőnek ártatlansága. Mi sem áll utjában tehát annak, hogy most egymásé ne legyenek.

A szereplők közül Képes Laurát, Bacsó Kata szerepében s Győry M. mint Zsuzsika igen jól játszottak. Vágó István, mint Bacsó János, Szabadhegyi, mint Sütő Ferencz szintén jól alakították szerepüket. *M.*

Dózsa György.

Hétfőn ünnepi előadás volt. De csak a színház ünnepelt, mert a közönség nagyon is fogatékos számban vett részt e különben minden ízében kiválóan sikerült előadáson.

A tanuló ifjuság, élén a tanári kar néhány tagjával jelent meg ez alkalommal nagyobb számban a színházban s ők rótták le haláljukat a közönség nevében is hazafias érzületű színeszének dícséretes buzgalma iránt.

„Gyurkovits lányok.”

Herezeg F.-nek eme kitűnő vigjátékát adták elő kedden este.

A darab rendkívül mulattató volt s abban különült, hogy hogyan lehetne a lányoknak férjeket csipni legkönnyebben.

Gyurkovitsné szép példát nyújt erre nézve, kinek sikerült Horkai Feri rafineriájával 7 leánya közül négyet szerencsésen férjhez adni.

Elsősorban Katinkát Dr. Radványi ezredeshez sikerült hozzá adni, a ki úgy ment lépre, hogy gyámfát akarta Gyurkovitséktól kipirongatni s a bizony az ő nyakába sózták a gyámfia ideálját.

A 2-ik felvonásban Sándorffi tartalékos huszár főhadnagy érkezik Dr. Radványiék házához. Gyurkovits Sárít tevesen az ezredes nejeinek tartja, szerelmet vall neki, úgy látszik viszont is szeretetteik s már leveleket is küld neki. De most jön csak a java, a szörnyű tévedés kiderül, kislát az, hogy ő Sárít nézte ezredesnének s a leveleket is neki írta. Nem marad tehát egyéb hátra, minthogy nolens-volens őt (Sárít) el kell vennie.

A következő jelenetben csak a fiatal leányokat találjuk otthon Radványiék nál, a többiek bában vannak.

Gida, az ezredes unokaöccse titkon a bálról megszökik Oroszlánszívű Richárd jelmezben sisakkal a fején az ezredes lakásába menekül éppen a leányok szobájába. Ezek tüstént ruhák közé rejtették őt, mert hiszen már a többiek is bizaérkeztek, hosszas keresgélés után megtalálták őt s megkérdetve miért jött ide, azt felelte, hogy Ellát szereti. Az ezredes nem is sejtve persze, hogy ez a vitéz saját unokaöccse, kimondta a judikaturát, hogy büntetésképen el kell vennie Ellát s erre becsület szavát is adta, hogy ezt meg nem mäsítja. —

Igy sikerült Gyurkovitsnének már három leányától szabadulnia.

Végül a 4-ik jelenetben maga Horkai kerül a csávába. Már Gyurkovits Miczi férjhezadására is gondol s erre Semessey a selypítő akademikus tanárt akarja megnyerni, mely azonban nem sikerült. Horkai a rég ígért három esőket követelven a leánytól, ezeket éppen akkor kapta meg busásan, mikor a házbeliék rájuk törtek.

Igy kellett Horkainak is Miczi feleségül vennie. Szóval a darab nagyon jó volt, sokat mulattunk rajta.

Igen kedvesen játszott s ezért szerfölött tetszett Berzsényi M. mint Gyurkovits Miczi, Győri M. Katinka szerepében is jó volt.

Vágó I. báró Radványi ezredes, továbbá Szabadhegyi Horkai Feri, és Török D. Sándorffi képviselő szerepében szintén jól játszottak.

Ujdonságok

Gyulafehérvárt, 1900. december 6.

— **Az erd. róm. kath. irodalmi társulat** vasárnap, december 9-én d. u. 5. órakor a helybeli gymnasium torna csarnokában az egyetemes kereszténységnek 1900. és a magyar kereszténységnek 900 éves jubileuma alkalmával ünnepélyes közgyűlést tart. Tárgysorozat. 1) Elnöki megnyitó. 2) Titkári jelentés. 3) Alkalmi felolvasás, Tartja: Imets F. Jákó társulat t. b. elnök 4) Számadások megvizsgálása. 5) Titkár választás — szerkesztőbizottság választás. 6) Indíványok, melyek előzetesen az elnök tudomására hozandók.

— **Szabadhegyi jutalomjátéka.** Eljön az alkalom, hogy meghálaljuk mindannyian Szabadhegyi Aladárnak azt a fáradhatatlan buzgalmat, a melyet a közönség legkényesebb igényeinek kielégítésében kifejtett. Jutalomjátéka lesz, nem a színigazgatóak, sem a rendezőnek, hanem a *színésznek*, a ki ebben a hármasszerepben oly kitűnően játszott, hogy azért felétlenül jutalmat érdemel. Jutalomjátéka értesülésünk szerint szombaton f. hó 8-án lesz a mikor is Obernyik „Brankovics György” című darabjában fogja a címszerepét játszani. Legigazabb örömtünkre tudomásunkra jutott, hogy legelőkelőbb hölgyeink kezdeményezésére egy mozgalom indult meg, melynek célja a morális dícsőségen kívül más módon is leróni a hála adóját. Legyünk ott mindnyájan a színházban, ne hiányozzon senki, hogy méltó legyen az ünnep az ünnepelthez.

— **A tüzoltók jubileuma.** A gyulafehérvári önkéntes tüzoltó egyesület derék tüzoltói szombaton f. hó 1-én jubiláltak. Ezen az éjszakán az egyesület fennállása öt tizezredikszer tartottak éjjeli őrseget. Nem mulasztottuk el, hogy ez alkalommal kötelességünknek ne tartsuk,

ne csak a mi, hanem az egész polgárság nevében igaz elismerésünknek kifejezést adni, azért az önzellen és feltétlenül dícséretes buzgalomért, a mit megalakulás óta kifejtettek. Többször megmutatták, hogy nemcsak ünnepelni tudnak, hanem ha megkondulnak a vész hangjai, félelmet nem ismerve sietnek a veszély színtéjére. Nemcsak a parancsnokok, de az összes tüzoltók érdeme, hogy oly ügyesen vannak szervezve és oly szakszerűen értelmesen dolgoznak, mint a hivatalos tüzoltók. Buzgalmukért legyen részük a legszebb jutalomban, a város haláljában. Az ünnepély lefolyásáról a következőkben számolunk be: Már szombaton délután a laktanya udvarán szépen csoportosítva ki voltak állítva az összes szerek. Az őrtornyot és az épület bomlokátat nemzeti lobogók díszítették. Este az egész épületet fényesen kivilágították, az ajtó fölött hatalmas, izzó betűkből volt kirakva: 10.000. Az ablakokban igen ügyes, csaknem művészi transparentek voltak, dícsérve a dilettáns gyakorlott, ambíziózus kezét. Este 7 órára együtt volt az egész tüzoltó testület, a parancsnokság *Roska* főkapitánnyal az élén. Eljött *Novák* Ferencz is, városunk szeretett polgármestere, a ki a város polgársága nevében üdvözlő és dícsérő beszédet intézett hozzájuk. Beszélt még *Roska* József főkapitány és *Ulri* helyettes főparancsnok is. Az egész társaság azután a legjobb hangulatban csaknem a reggeli órákig volt együtt.

— **Régi kislejtezett** butor darabok vásárolhatók a helybeli gymnasium igazgatóságánál. Vannak közöttük iskola padok, hosszú keskeny rajzaszítalok, egy igen erős széles és nagy asztal fiókokkal, magas üveges szekrények stb.

— **A gyulafehéri lövész-egyesület** a téli időszak alatt minden szerdán este 8 órakor Flobertlövészteret rendez a Baumannféle vendéglő e célra igen alkalmas helyiségben. A Flobertlövészteretben nemcsak egyesületi tagok, hanem a lövészet iránt érdeklődő urak, esetleg hölgyek is részt vehetnek.

— **„Kathreiner Hölg Naptár 1901.”** Az ismert Kathreiner cég még minden évben egy-egy feltűnést keltő s művészes kivitelű bájos képet közöltetett a naptárakban, a melyeknek egyikét-másikat bizonyára mindenki szívesen őrzött meg emlékeztetőben. Ez új évre szintén egy oly elragadóan bájos kökényszemű gyermek fejcskével kedveskedik, a milyennél szebbet elképzelni sem lehet. Ezuttal azonban Kathreiner még egy másik, egészen különleges, rendkívül tetszetős, előkelő irodalmi újévi ajándékkal lép vevői elé. „Kathreiner Hölg Naptár 1901 évre” cím alatt egy ssinosan kiállított, kedves kis almanach jelent meg, a mely élénken emlékeztet nagymamainknál annyira kedvelt gyémánt kiadású lyrái költemény kötetkére. Ez a teljes joggal „Hölg Naptár”-nak címzett művecske a naptári részen kívül, ismert írónok igen érdekes és irodalmi becsesül biró közleményeinek egész sorozatát hozza. A „Beköszöntő” vers elmerengtet a múltban, reménnyel kecsegtet a jövőben. Hangulatteljesen ecseteli az utolsó farsangi estét Martos Ferencz „Carneval halála” című versében. Modern kis elbeszélés „A huszár” Molnár Ferencztől. Szentessy Gyula „Erdei séták”; „Esküvőn” Nikólahtól; „Uniformalában” Balla Miklóstól. „Hangulat” Pásztor Árpádtól mind megannyi bájos kis versikék Rakosi Viktornak egy elbeszélésével is találkozunk: „A tomaj örült”, a melyben szerző kellemesen szórakoztat ismert jóízű humorával. Végül „Ötletek” cím alatt egy esomó vig és komoly gondolat, eszmeforgácsok, tréfás kérdések és feleletek, adomák stb. A színnyomatú ezimképről, Trentin A., akadémiaili festő mesterműve, kedves regét olvas a szemlélő: A kis szoba ablaka alatt a játszódásban elfáradt kis göndörfürtű gyermek ágyacsájában éppen elszendergett; az alkony pirja még ül az ablakon; egy utolsó sugár tüzes csókot nyom a kicsi homlokára. A mellette ülő anyja árczáról boldogság sugárzik, a piezi, kéen előmlik a báj. Valódi disze e kép a hölg naptárnak, a mely bizonyára szép kis ajándék minden munka asztalkára s egyuttal hasznos könyveskéje leend minden háziasszonynak; nemkülömben kedves emlékeztető az általános kedvelt Kathreiner malátaakévéra. Ez utóbbi jóakarói és barátai a „Kathreiner Hölg Naptár 1901-re” minden kereskedőnél, a mig annak kisélete tart, ingyen kaphatják. Azoknak pedig, a kik ez ajánlatos családi kávé még nem használják, alkalom nyílik, hogy e célra külön kiállított próba-csomag vétele által, e kávé rendkívüli előnyeiről, a józre és takarékoságra való tekintetből, meggyőződést szerezhessenek. Rendes használat esetén, a Kathreiner-féle Kneipp maláta kávé kilínó hatása az egészségre csakhamar beáll akkor is, ha azt félig babkávával vegyítjük.

— **Politikai karikaturák megrajzolására** képes egyéneket hazánk eddig nem igen produkált. De mintán elvitatlan, hogy minden irányban vannak nagy tehetségeink mindenféle művészetben, az „Uj Országos Tudósító” eféle rajz-geniek után kutat, a kiket esetleg állandóan foglalkoztatna. Cizimeket mintarajzokkal kér az „Uj Országos Tudósító” szerkesztősége Budapesten VI. Nagymező utca 28 sz.

— **Köhögés** gyakran előhírnöke a tüdőbajnak, miért is nem ajánlható eléggé ilyen köhögés gyors megszüntetése. E célra legmelegebben ajánlhatjuk a a kitűnő ízű és páratlan hatású Réthy Béla b.-csabai gyógyszerész által készített pemeteff-czukorkák, mely mindenemüli hurutot, rekedséget néhány nap alatt biztosan megszüntet. E közkedvelt czukorkák mindenütt kaphatók dobozonként 60 fillérért.

— **„Molnár Lapja.”** Ez a szaklap hét évi fennállása után újévkor heilappá alakul át a régi előfizetési ár megtartásával (ára egy évre 8 korona). — Praktikus rovataiban bőven értesült az őt érdeklő dolgokról: technikai haladásról, üzemsziszonyokról, kereskedelmi és közgazdasági hírekről, a belföldi és külföldi

érdeklő eseményeiről a molnár, alkalmazott, gabona- és lisztkereskedő és sütő. A kiadóhivatal (Budapest, József körút 33.) szívesen küld mutatvány-példányt annak, aki egy levelező-lapon hozzáfordul.

— **Asszonyok, leányok**, kiket jövődjük érdekel, hozassák meg Zit.-El. Loha most megjelent szellemes jósló könyvét. Rendkívüli szenzatio! 1 korona beküldése ellenében (bélyegeken is) bérmentve zárt borítékban küldi: Gedeon András könyvkereskedése Miskolcra. Utó.vétel 40 fillérrel több.

C S A R N O K.

Három gonosztett.

— Francziából. —

Az előkelő vendéglő egyik fülkéjében három ültek együtt: Pierre, Jules és Marcel. A jó barátok pompásan ebédeltek, kitűnő pezsgőt ittak és azért emelkedett hangulatban voltak. Ilyenkor szívesen beszélget az ember mindentéléről, közlékenyebb lesz és olyanokat is elmond, amikről különben nem szokott nyilatkozni.

— Merem állítani, szól Pierre, hogy minden ember, ha lényének a mélyébe lehetne tekinteni és el lehetne tüntetni a külső mázt, szörnyetegnék, monstrumnak tetszenék. Niúcsen ember, aki nem követett el valaha valami nemtelen tettet. Épen a hozzánk legközelebb levők, jó barátok és ismerősök tűnnének fel nekünk visszataszító alakban, ha ismerők multjukat a maga egészében.

— Tulzás, amit beszélsz.

— Ne higgyétek! Mindnyájan színészek vagyunk, de annyira beleéljük magunkat a szerepünkbe, hogy végre önmagunk is komolyan vesszük önmagunkat.

— No, ebben van valami.

— Higgyétek el, hogy az, akit a legderekebb embernek hisznek, az éppen a legjobb színész köztünk. Akit nemtelen embernek hisznek, az egyszerűen rossz színész.

— És ezt ránk is vonatkoztatod? kérdi Jules.

— Még magamra is.

— Majd kitűnik, igazad van-e, szól Marcel. Tegyük úgy, mint a mesebeli állatok. Gyónjunk meg egymásnak.

— Kérlek, éppen abban van a színészkedés, hogy sohasem gyónunk meg semmit.

— De csak szállj le a lelked mélyébe, vedd le arczodról az álcát és beszélj. Figyelemmel fogunk hallgatni.

— Komolyan beszéltek? Ti is fogtok gyónni?

— Hogyne! kiált fel Jules és Marcel egyszerre.

— Igen, igen, toldja meg Jules, becsületszavunkra fogadjuk, hogy mindent hiven elmondunk és azt, amit megtudunk, szigorúan titkolni fogjuk mások előtt.

Néhány pillanatig esendes némaság honolt.

Pierre homlokára levé kezét, kissé elgondolkozott multjáról. Végre habozó hangon megszólalt:

— Nem emlékszem minderre . . . Harmincz éves vagyok és ha visszapillantok lefolyt életemre, minden oly ködös előttem . . . Olyannak tetszik, mint valami hosszú álom . . . De egy élményemre jól emlékszem, és nagyon komoly eset lehet, mert a legnagyobb élnékséggel emlékszem rá.

— Halljuk! Halljuk!

— Huszonöt éves voltam . . . Egy decemberi éjjel a klubban huszezer frankot nyertem . . . Örültem a nyereségnek . . . Vigan szivarozva baladtam lakásom felé . . . Egyszerre csak panaszos hangot hallok magam mögött: Nagyságos ur, könyörtőlőu rajtam! . . . Tizenöt éves leánya koldult ott . . . Rongyos volt a ruhája; vézna teste reszketeit a nagy hidegben . . . Felém nyujtotta a kezét . . . Keresgéltem zsebeimben. . . Csupa bankó és arany volt beuntük . . . Erre azt mondtam: „Sajnálom, hogy nincs apró pénzem . . .” És tovább mentem. De a zokogó, kolduló hang még egy negyed óráig követett, míg én hátra sem tekintve tovább lépdeltem.

— Ez az egész?

— Ez.

Jules és Marcel felkaczagott.

— Ez az a nagy bűn? Nem adtál egy koldusnak? . . . No, hiszen ez mindennap megcsik vellünk. . . Megesik a leggazdagabb emberrel . . . Lehetetlen mindenkinek adni, aki koldul . . . Annyi köztünk a szélhámos . . . Egyáltalán nem kellene nekik adni . . . — Jó, jó, szól Pierre — most te gyónj meg . . . Rajtad a sor . . . Leplezd le gonosz tettetted.

— Oh, az én esetem sokkal súlyosabb! . . . Végeztem a jogot és házasodni készültem . . . Jövendő belim nem volt csinos, nem is szerettem, de évi 20.000 frankot hozott. Nem volt sem vagyonom, sem állásom és a házasság szép jövőre nyujtott kilátást . . . De volt egy szeretőm, aki három évig élt velem. Kiragadtam családjá köréből. Feláldozott értem mindent, esa-

lédot, becsületet. Határtalanul szeretett. Nem kényeztettem el. Atyám alig 200 frankot küldött havonként és abból nehéz megélni Párisban. De a lány divatkereskedéseknek dolgozott és keze munkájával tartotta fenn magát.

— Nos . . . és aztán ? kérdi Pierre.

— Nos . . . elhagytam, és azóta mitsem hallottam róla.

A hirtelen befejezés után élénk vita keletkezett. Pierre határozottan enyhítő körülmények fennforgását konstata, és azt hirdette, hogy jó családi fiatal ember nem áldozhatja fel egész jövőjét egy lányért, akit isten tudja, hol szedett fel. Aztán meg az ilyen személyek előre is tudják, mi sors vár rájuk és beletnyugodnak.

— Most beszélj te, Marcel ! kiáltott fel Jules. Te alighanem valami borzasztót követtél el.

— Tévedsz, válaszolt Marcel és kényelmesen hátradőlve székébe, ezeket mondta el :

— Azt érzem, hogy alig vehetek a szememre valami gonoszabb dolgot . . . Valami csekélység mégis eszembe jut . . . Pályám kezdetén voltam . . . Nagynehezen éltem meg külsőnőkből és zálogosításokból . . . Egy izben egy vagyonos kollegám husz frankot hitelezett. Abból másnap lakbért kellett fizetnem, mert az a veszély fenyegetett, hogy kidobnak az utcára . . . Ekkor eszembe jutott, hogy a husz frankkal szerencsét próbálok . . . Játéklukba mentem és a pénzem egy bakkarasztalon kockáztattam . . . Megvartam, a míg a bankár egymásután háromszor nyert, aztán odadobtam aranyomat . . . A bankár betet tartott fel, nekünk csak ötünk volt . . . Tehát vesztettünk . . . Ekkor, nem tudom, milyen hatalom folytán, az aranyomat a körömmel úgy meglöktem, hogy arra a vonásra jutott, a hová a pénzt teszik, amelynek csupán a felével akar az illető fogadó játszani . . . Senki sem vette észre. A bankár sem. Visszaadott a husz frankból tízet . . . Azt pedig a következő pillanatban elvesztettem.

Fagyos némaság következett be. Pierre és Jules mesterkelt élénkséggel kezdtek diskurálni, és figyelmen kívül hagyták Marcelt, a ki ámulva tekintett rájuk . . . Hamarosan bucsúztak, és abból a modorból, a melylyel neki kezet nyújtottak, Marcel észrevette, hogy örökre elvesztette barátainak becsülését.

M. D

Nyiltter^{ty})

„Henneberg-selyem“

— csak akkor valódi, ha közvetlen tőlem rendeltetik, fekete, fehér s színes, 45 krtól 14 frt 65 krig méterenként. Mindenkinek postabér és vámentesen, házhoz szállítva. Minták postafordultával küldetnek.

Henneberg G. selyemgyáros es. és kir. ud. Zürichben vari-szállító

Magyar levelezés. Svájcba kétszeres levélbélyeg ragasztandó. * Az e rovat alatt közlöttekért nem vállal felelőséget a szerk.

Az élet mindenkinek felett.

Mindenki saját akarata szerint rendezi be életét. Mindamellett azonban ezt csak viszonylagosan tehetjük, mert mindnyáján alá vagyunk vetve egy magasabb akaratnak, a mely ellen hiába küzdünk. Vannak, a kiknek élete telve van örömmel és boldogsággal, de a legtöbb ember bizony sok szerencsétlenséggel, szenvedéssel kénytelen megküzdeni. A legborzasztóbb az egészség elvesztése. Fájdalmas betegség hamar tönkre teszi a nyugalmas napokat s szenvedés út tanyát ott, ahol vigasznak kellene lenni. Mert mi drágább az egészségnél ? A vagyon, a családi boldogság, a baráti szeretet elveszti értékét, ha a betegség által elgyöngült test szenved. Pedig hát mindenkinek joga van az élethez. S éppen ezért írjuk e sorokat. Meg kell találni a módot, hogy a jogos örömeknek, az életnek örülhessünk. Az egészség alapföltétele a tiszta ellentámaszra képes vér. Ha különféle körülmény következtében e tulajdonságok egyikét vagy másikat elveszti, oly gyógyszer kell alkalmazni, mely a veszteséget kipótolja. Csudalatosan hatásosak a vér teljes újrakiallító, a Dr. Williams-féle Pink-pilulák visszaadják a beteg egészségét, elgyöngült erejét. A vérszegénység, sárgaság, idegbetegségek, reuma, bármilyen is az oka, elmulik alkalmazások által. Herz István perjamosi lakos levele is bizonyítja:

Boldog vagyok, — írja — hogy tudathatom önökkel, hogy a Pink-pilulák feleségem egészségét teljesen helyreállították. Kötőnk e pilulák s nagyon jótékony a hatásukat, fiamon is próbát tettem velük s már azon is észrevehető a hatás. Ő még szedi a pilulákat s én reményeivel várom az eredményt. Kapható minden gyógyszerárban, valamint a magyarországi főraktárban **Török József** gyógyszerésznél, Budapest, Király-utca 12. doboza 1 frt. 75 krért. vagy 6 doboz 9 frtért

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI IDÉNYRE

NEMES FAJ,
ST. ANDREASBERGI

Ajánl kezesség mellett olcsó árakban
E. MASCHKE

ST. ANDREASBERG IM HARZ.

ARJEGYZÉK DIJMENTES.

Tisztelt asszonyom !

A világ legezészerűbb és legkedveltebb mosószerre a valódi „**Lessive Phénix**“ mosópor, a mely a legtöbb kórházban, gőzmosóházban, kolostorban, nyilvános intézetek és előkelő háztartásokban nagy előszeretettel használtatik.

próba a valódi „**Lessive Phénix**“ mosóporral

meggyőződhet a rendkívüli előnyökről, pénz-, idő- és személyzet megtakarításáról és a ruha rendkívüli tisztaságáról.

Lessive Phénix

A valódi „**Lessive Phénix**“ mosópor hazai gyártmány, teljesen chlormentes, jótállás mellett ártalmatlan a fehérneműre és csakis 10 csomagokban valódi, a melyek az egyedüli tulajdonos J. Picot, Paris. aláírásával vannak ellátva. Számtalan elismerő levél.

Tisztelt asszonyom !

Kérjen csakis valódi „**Lessive Phénix**“ mosóport, mely minden fűszerkereskedésben és drogueria üzletben használati utasítással együtt kapható.

Igazgatóság : Budapest. Károly-körut 19.

A Richter-féle
Horgony-Pain-Expeller
Liniment. Capsici comp.

egy régi kipróbált házszer, a mely már több mint 30 év óta megbízható bedörzsölésül alkalmazatik köszvényről, csúznál és meghűléseknél.

Intés. Silányabb utánzatok miatt bevasárláskor mindig figyelemmel legyünk a „Horgony“ védjegyre és a „Richter“ özégjegyzésre. 80 f., 1 k. 40 f. és 2 k. árban ügyszólván minden gyógyszerárban kapható. Főraktár: **Török József** gyógyszerésznél Budapest.

Richter F. Ad. és társa, csász. és kir. udvari szállítók, Rudolstadt.

FONTOS A HÖLGYEKNEK.

Az újonnan szabadalmazott **fagyapot** egészségi **havikötők** szabadalmazott fagyapotból varrás nélkül való csövekben. **Fertőtlenítve !** A legnagyobb felszívó képességgel. **Küinikusoktól nagyon ajánlva** 2 köteg fagyapotkötőnek, mely félvre elég, szabadalmazott, kényelmes övvel együtt ára **2 frt 50 kr.** Közvetlen, diszkrét szállítás **Sillberstein higiénikus szer intézet** hölgyosztálya által Bécsben (IX. Rossauer-lände 35/a.) a pénz előleges beküldése után vagy utánvétellel.

NYILATKOZAT

Alulírt, arczkép-festészeti műintézet, hogy kitünően képzett művészeit tovább foglalkoztathassa, és hogy ne legyen kénytelen őket elbocsátani, elhatározta, hogy **egy rövid ideig** bármintó hasznáról vagy nyereségről lemond.

Szállítunk csak

7 forint 50 krért

egy élelnagyságú arczképet
(mellkép)

a hosszávaló remekkiivitelü elegáns barokk keretben,

melynek minimális értéke 30 forint.

A kinek tehát szándékában áll, a saját vagy feleségének, gyermekeinek, szüleinek esetleg elhalt családtagoknak, testvéreinek arczképet, megfestetni, úgy küldje el a kérdéses fényképet és 14 nap múlva egy oly remek kép lesz birtokában, mely minden tekintetben ki fogja elégíteni. A képhez való ládat beszerzési áron számítjuk. Megren, delések a fénykép melléklésével (utánvét) vagy pedig a pénz előleges beküldése mellett fogadtatnak el.

A gyönyörű művészi kivitelért s a természetű hasonlatosságért kezesget vállaltunk.

A sok száz elismerő és köszönő levelet bárki megtekintheti, sőt kívánatra (franco) el is küldjük.

Arczképfestészeti műintézet
„KOSMOS“

Bécs, VI. Mariahilferstrasse 116.

Hirdetéseket felvételnek e lap kiadóhivatalában.

Karácsonyi és Újévi idényre

raktáron levő összes árucikket

MÉLYEN LESZÁLLITOTTAM.

Szives meggyőződést kér

tisztelettel

NANI ÖDÖN,

női és férfi divatkereskedő.